

L'entrevista
Laia Martínez i Lopez Poeta i traductora

David Castillo

“La poesia ha de tornar al carrer, acostar-se a la gent jove”

Per què poesia?

La poesia em sortia a raig, al principi. A més, la prosa em suposa un esforç per expressar emocions més espontànies...

Quan va començar?

El primer poema que tinc documentat és dels nou anys. Érem a la platja, vaig agafar crancs i me'ls vaig endur a casa per investigar-los. Els vaig posar dins una galleda sense col·locar-hi cap roca perquè poguessin respirar. Quan vaig tornar, vint minuts després, els crancs suraven morts. Em va traumatitzar i vaig fer un poema.

¿Els poemes són una crònica personal pràcticament des que va començar a escriure?

Sí. Abans d'aquest poema ja era la típica nena que per a l'aniversari dels pares els feia un poema. Per Nadal, quan escrivíem les felicitacions, feia rodolins, cada any diferents.

És traductora del rus i de l'anglès. Com porta la dualitat entre feina i poesia?

Les dues coses es retroalimenten i s'enriqueixen mútuament. Un traductor aprèn a llegir de manera analítica. Això va força bé per adquirir tècniques d'escriptura que retrobo quan escric per plaer. El problema és passar el dia entre llibres. Quan arribes a casa tens unes ganes boges d'escriure i de llegir, però estàs cansat. Perds la separació que hi ha entre feina i plaer.

Quin és l'antídot?

Em dedico a la traducció científica perquè suposa un trencament que m'ajuda molt.

En aquest primer llibre que publica, *L'abc de Laia Martínez i Lopez*, hi ha moltes referències al món del sexe.

És un llibre que vaig escriure entre els divuit i els dinou anys. És el moment en què comences a tenir més experiències. Volia explorar aquest món i veure reaccions. Tothom ha tingut una primera experiència sexual bona o no tan bona. Era important, també, personalment. De vegades tens un sentiment, però fins que no l'escrius i el llegeixes, no el paeixes.

Són poemes explícits i forts, que contrasten en una poesia catalana sovint puritana.

Hi ha, per exemple, els poemes que anomeno *Adulteres*, on les vivències són explícitament sexuals, però també sentimentals. Hi ha molta part de sentiment, d'enamorament, aquí.

Com una crònica sentimental.

Es podria dir així, però són més aviat les impressions de la gent que vas coneixent i com in-

JOSEP LOSADA

PERFIL A la solapa del seu primer llibre, Laia diu que “va néixer perica i va començar a créixer a la ciutat de la Patum i el mam i a Navàs, la ciutat dels anys feliços”. Amb 25 anys acabats de fer, aquests dies presenta *L'abc de Laia Martínez i Lopez*, un interessant debut ple de vivències i descobertes, ciutats, amors i sexe. Al seu pis del carrer Argenteria insisteix a donar les gràcies al seu editor, Pau Castanyer, que des d'Edicions Documenta Balear està donant a conèixer nous noms, poesia que bull.

teractues amb ells: el que pots aportar tu i el que t'aporten els altres en el terreny sexual.

És una de les poetes que més reciten en directe. La meua poesia vol ser molt propera. Per tant, el fet de dir-la, en comptes d'esperar que la gent la llegeixi, li dona més valor. Un valor de confessional. A mi no em fa cap vergonya tractar aquests temes. Hem de parlar de totes aquestes realitats a través de la poesia, cosa que li dona un valor artístic més atractiu.

¿Se sent còmoda als recitals amb un tipus de poesia tan despullada?

Sí, la veritat és que m'ho passo molt bé. Vaig sortir un dia a recitar a l'Horiginal, a micro obert. Vaig llegir un poema i vaig pensar que no tornaria a llegir-ne mai més. S'ha acabat convertint en un vici, tant d'anar-ne a llegir com d'anar-ne a dir.

Pertany a un col·lectiu de joves poetes, units pels recitals en cabarets oberts.

L'altre dia vam dir que no fariem servir el terme *generació*. Que seríem només un grup que es va anar trobant i que vam decidir que la poesia ha de tornar al carrer, acostar-se a la gent jove.

Per què a la gent jove?

Perquè als joves sempre els fa por aquesta mena de formalitat o idealització del poeta, com si el poeta fos un místic dins d'una altra dimensió. Nosaltres volem dur la poesia al nivell de la terra.

Amb algun objectiu?

Pensàvem que potser hi havia gent jove que encara no s'havia llançat a la piscina i potser els interessava.

“La meua poesia vol ser molt propera. Per tant, el fet de dir-la, en comptes d'esperar que la gent la llegeixi, li dona més valor”

Com ho vam fer?

Després d'una visita al cementiri del Poblenou van sortir un grapat de poemes. Vam crear un blog, *La pesta poètica*, per penjar-hi els poemes. Barrejant-nos amb el col·lectiu Pel Capell vam començar a actuar i van sortir les antologies.

Va néixer a Berga, ha viscut a Navàs, a Londres, fins a instal·lar-se a Barcelona...

Quan vaig venir a estudiar a la UAB em vaig instal·lar a Cerdanyola perquè Barcelona era massa cara. Havia de fer el lectorat a Rússia, però vaig tenir problemes amb el visat. Em vaig anar fent enrere, pensant que el viatge no havia de passar, i va coincidir que em van oferir un pis al Born. Si no hagués vingut a parar aquí no hauria trobat tots aquests cercles. I n'estic molt contenta.

Per què?

Cada dia hi ha activitats. M'ha motivat el fet de trobar tanta gent amb ganes de fer coses.

Em cita un poema final?

Un de la Blanca Llum Vidal: “M'horroritza sentir-me bàsicament feliç”. Després de l'enrenou del primer llibre, el poema em recorda la por que et trobes quan aconseguixes el que volies.

EN SÍNTESI

Coratge i pensions

Marçal Sintès

Periodista i professor de la URL

El governador del Banc d'Espanya va llançar la veu d'alarma sobre les pensions

(vaticinant que l'any que ve la Seguretat Social abandonarà el superàvit), i Zapatero, el mateix que va negar la crisi econòmica, va empipar-se d'allò més. En una línia similar a la de Fernández Ordóñez s'ha pronunciat Joaquín Almunia. El comissari, partidari, entre altres mesures, d'allargar l'edat de jubilació, va encoratjar a agafar el toro per les banyes i fer reformes. La crisi vertiginosa que patim, el que ha fet ha estat convertir el problema en més visible. El sistema de pensions espanyol preveu pagar les prestacions dels pares amb les aportacions dels fills. Els que treballen paguen les pensions dels que s'han jubilat, comptant que al seu darrere en vindran d'altres que els pagaran les seves. Funciona mentre l'estructura del sistema, la relació entre els que paguen i els que cobren, ho permet. Però, ¿què passa si la proporció de gent que cobra augmenta, augmenta considerablement, en comparació amb la que paga? Això, a desgrat del fons de reserva, pot erosionar el finançament del sistema fins a fer-lo insostenible. Existeixen, naturalment, factors que poden ajudar a redreçar-lo (més natalitat, més immigrants, creixement econòmic, més nivell d'ocupació, limitar les pujades de les pensions, augmentar les aportacions, allargar la vida laboral real, etcètera) i, per tant, polítiques que es poden impulsar. Però cal coratge polític i també renunciar al cinisme populista. El que no es pot fer és dissimular o tirar endavant reformes estètiques que només toquin la superfície de l'assumpte, tot pensant que, al cap i a la fi, quan la situació es compliqui realment jo ja no seré president, i ja s'ho faran. m.sintes@hotmail.com